

Сега не си спомнят точно по какви причини преписката между нас прекъсна. Но по-късно винаги, когато се срещаме, ние се радвахме като стари познати. В същото време аз се готвех да се явя на изпит за редовна основна учителка, което ми даваше правото да искам назначение в някое по-близко село до Благоевград. Но това можеше да бъде изпълнено и ако имах някой влиятелен човек, който да ми ходатайствува пред училищната инспекция. При една среща с Вапцаров помолих Кольо да каже за мен няколко думи на баща си, който беше силна личност на деня.

Старият Вапцаров тогава живееше в София и през пролетта на 1932 год. аз отидох при тях на ул. Веслец № 16. Отвори ми една висока сериозна жена в национална носия. Беше майката на Кольо. Йонко Вапцаров изслуша внимателно молбата ми и обеща да ми помогне. През новата учена година аз бях назначена в село Бараково на 7-8 км. от Благоевград.

Тук ние често се срещаме с младия Вапцаров, който беше назначен от скоро като техник в книжната фабрика на Балабанов - българска горска индустрия. Ние се виждахме почти всеки ден на обед в ресторанта на фабричното кино, където се хранеха бекяри-те от фабриката, селата Бараково и Кочериново. Обикновено през време на обeda си разказвахме последните новини, шегувахме се, смеехме се, после всеки тръгваше по своята работа. А на мен и на Кольо вече чудствата ни бяха насочени към други лица.

Помня една весела неделя на 1933 год. на заговезни по стар народен обичай, няколко души се маскирахме и посетихме домовете на висшия персонал на фабриката с цел да съберем пари за бедните ученици. Аз и Кольо представлявахме живописна циганска двойка.

Няколко служаци и учителите от Бараково бяха образували театрална трупа, в която Вапцаров скоро излъкна като главна фигура. Отначало беше пръв артист, а после стана и режисьор. В пие-